

eller i sit Mindretal eller Folkethinget eller i sin Tid hele Rigsdagen enes om at anvise Veie, hvorigjennem en Dækning skal finde Sted, har den ærede Minister ganske vist fuld Ret til at sige: Jeg kan ikke bruge de Dækningsmidler, som foreslaas. Dette er den ene Side af Sagen, men det lod sig jo tænke — jeg siger slet ikke dette som Noget, der har Hensyn til den ærede Finansminister —, at der, da der her i Landet viser sig at være saa uendelig mange snilde Finanshoveder, var Andre, som kunde bruge disse Dækningsmidler, og jeg tillader mig derhos, at have saa god Tro til den ærede Ministers gode Hoved, at jeg er overbevist om, at han, uagtet hans Regtelse, ogsaa meget godt vil kunne bruge de Dækningsmidler, vi tilraade at anvende. Dette var imidlertid kun min første Bemærkning, og jeg skal nu gaa over til at sige, hvorfor jeg mener, at dette Aar er saa ugunstigt til at dække Underfundet ved en Indkomstskat; jeg skal ganske simpelt sige, af hvilken Grund jeg opfatter Forholdet saaledes. Jeg vil nemlig nødig sætte den nuværende eller en mulig kommende Finansminister i den behagelige Stilling at have dette ypperlige Mølleværk gaaende, hvorved man, naar man mangler Noget, blot kan sige: Læg 1, 2, 3, 4, 4½, 4¾ pCt. paa denne Maskine, saa gaar det, saa kommer det, der mangler, af Indkomstskatten. I denne behagelige Stilling eller i denne Fristelse vil jeg nødig bringe en Finansminister under det, der ganske vist forestaar; thi hvorledes man end dommer om Finansloven, om man end nok saa meget betragter den som en Drøftelse af et Overdrag over de aarlige Indtægter og Udgifter, forekommer det mig dog, at det er fuldstændig i sin Orden, at man lader sin Synstreds udvide sig en lille Smule mere, og ser paa, hvad der vil komme i det næste og i de paafølgende Aar. Hvis jeg da ser hen til, hvad der vil komme i det næste og i de paafølgende Aar, skulde jeg tro, at der netop i Henseende

til, hvad den ærede Finansminister saaledes sagde, er foregaaet saa særdeles betydelige Forandringer i hele Danmarks Stilling, at der ikke kan være Tvivl om, at det, der nu mangler, for at Balancen mellem Indtægter og Udgifter skal finde Sted, vil stille sig anderledes, naar en Lov, der blev vedtagen førend 1864, skal foretages til Gjenmæly efter 1864. Derimod forekommer det mig ikke, der fra nogen Side kan være den allermindeste Tvivl, naar man ikke vil lukke Dinene for de allerklarreste Kjendsgjerninger. Jeg vil imidlertid sige, at uagtet jeg har været med til at stemme imod denne Lov, har jeg dog den største Agtelse for Andres Mening om, hvad der kan haade Fædrelandet, og jeg vil derfor gaa ud fra, at det Tilfælde kunde indtræde, at selv det at nedsætte Udgiften paa dette Punkt mistykkedes. (Stemmer: Hvad er det for en Lov?) Jeg vil blot tillade mig at sige, at jeg er lidt mere forsigtig i mine Udtalelser end den nuværende Krigsminister, og jeg her gaar ikke mere end høist fernødent ind paa at omtale den Slags Love, de Herrer forstaa mig nok. (Stemmer: Nei!) Ja, saa er det virkelig deres egen Skyld. De bør kunne forstaa, hvad det er for en Lov, der tales om, og som skal forelægges til Behandling næste Aar. (Stemmer: En Lov, som er ældre end 1864!) Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at det var en Feiltagelse, hvad jeg før sagde; det var et urigtigt Aarstal, jeg nævnte, og som jeg beder rettet til 1870. Det var den politiske Stillings fuldstændige Forandring med Aaret 1870, hvortil jeg sigtede, men alligevel antog jeg nok, at De forlod mig. Selv om det imidlertid skulde mislykkes, mine Herrer, at man ad den Vej fik den nødvendige Nedgang, som jo ikke er saa stor endda, er der dog den Udsigt, at den Del af vor Finanslov, som angaar vort Gældsforhold, nogle Aar derefter vil stille sig noget anderledes. — Jeg vil nu tillade mig en Bemærkning, som egentlig var den, der bragte mig til at tage Ordet ved denne Leilighed. Der tales om, at det, naar